

УДК 339.543

УДОСКОНАЛЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ МИТНИХ ОРГАНІВ У СФЕРІ БОРТЬБИ З КОНТРАБАНДОЮ

Марта ДЕМЧУК,

здобувач вищої освіти другого (магістерського) рівня кафедри кримінального права та кримінології
Навчально-наукового інституту права
Університету державної фіскальної служби України

АНОТАЦІЯ

У статті представлена оцінка поточного стану діяльності митних органів у боротьбі з контрабандою. Особливу небезпеку являє контрабандне ввезення та вивезення таких предметів, як наркотичні засоби, зброя, сигарети, культурні цінності, тому що виникли високоорганізовані транснаціональні ринки, пов'язані з контрабандою цих товарів. Також представлено пропозицію щодо вдосконалення митного контролю товарів, що пересилаються на адресу фізичних осіб для особистого користування в міжнародних поштових відправленнях.

Ключові слова: митні органи, міжнародне співробітництво, контрабанда, міжнародні поштові відправлення, державна митна політика.

IMPROVEMENT OF ACTIVITIES OF CUSTOMS AUTHORITIES IN THE FIELD OF FIGHTING WITH SMUGGLING

Marta DEMCHUK,

Applicant of Higher Education of the Second (Master's) Level of the Department of Criminal Law and Criminology
of the Educational and Research Institute of Law of the University of the State Fiscal Service of Ukraine

SUMMARY

The article presents an assessment of the current state of the customs authorities' activity in the fight against smuggling. The smuggling of import and export of such items as narcotic drugs, weapons, cigarettes, and cultural property represents a particular danger, since highly organized transnational markets have arisen due to the smuggling of these goods. Also presented a proposal to improve the customs control of goods sent to the address of individuals for personal use in international postal items.

Key words: customs authorities, international cooperation, smuggling, international postal services, state customs policy.

Постановка проблеми. Еволюційно сталося так, що розвиток людства окреслив розвиток злочинності. Будь-яке відкриття супроводжувалося не тільки прогресом, але і давало значний поштовх розвитку злочинності. Найбільше прослідковується це останніми роками, адже у сучасній економіці України зберігається тенденція щодо зростання рівня порушення митних правил та ввезення контрабандних товарів, що створює реальну загрозу економічній безпеці держави. Суспільна небезпека полягає в тому, що у разі протиправного переміщення через митний кордон України товарів та предметів порушується порядок державного регулювання зовнішньоекономічної діяльності, який включає в себе загальний, а щодо окремих товарів – спеціальний порядок переміщення їх через кордон. Одночасно за умов сучасної політичної ситуації в країні механізми централізованого управління втрачають можливість контролювати ці процеси, з цим пов'язана необхідність вжиття заходів щодо вдосконалення системи протидії митній злочинності в контексті забезпечення економічної безпеки держави.

Метою статті є дослідження причин, які сприяють скоєнню економічних злочинів, особливостей діяльності митних органів у сфері боротьби з контрабандою, а також розроблення дієвих засобів запобігання контрабанді в Україні.

Виклад основного матеріалу дослідження. Аналіз наукових праць та останніх публікацій свідчить про те, що сучасні ринкові умови господарювання в Україні характеризуються значним розширенням зовнішньоекономічних відносин, що призвело не лише до економічного розвитку, а і до деяких негативних наслідків, зокрема, контрабанди,

яка згідно зі ст. 201 КК України передбачає переміщення товарів через митний кордон України поза митним контролем або з приховуванням від митного контролю, вчинене у великих розмірах, а також незаконне переміщення історичних та культурних цінностей, отруйних, сильнодіючих, радіоактивних або вибухових речовин, зброї та боєприпасів [1].

Доречно зауважити, що в разі порушення цієї статті суб'єктом контрабанди законодавець передбачив покарання у вигляді позбавлення волі на строк від трьох до семи років із конфіскацією предметів контрабанди. Також зазначено, що ті самі дії, вчинені повторно за попередньою змовою групою осіб або особою, караються позбавленням волі на строк від п'яти до дванадцяти років.

При цьому також здійснюється конфіскація предметів контрабанди та у вигляді додаткового покарання. У Митному кодексі України яскраво висвітлено основні аспекти боротьби з контрабандою. Цьому питанню присвячено розділ XVII МК України, де в ст. 456, 457 наведено заходи щодо запобігання та протидії контрабанді. Серед таких заходів виділяють контрольовані поставки наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів, а також переміщення товарів під негласним контролем [2].

Саме контрабанда та порушення митних правил є основою існування митної злочинності. Контрабанда – це злочинний прояв, відомий людству зі стародавніх часів. Термін має італійське походження і означає «проти (contra) урядового указу (bando)». Контрабанда як злочин передбачена законодавством практично всіх країн світу. Вона є істотним складником економічної злочинності, пов'язана

з розкраданням, ухиленням від сплати митних платежів, вчиненням посадових злочинів. Контрабанда характеризується високим ступенем організованості, технічного забезпечення, міжнародними зв'язками.

Під час фізичного приховування предмети контрабанди намагаються сховати від посадової особи митного органу, зокрема за допомогою тайників – сховища, виготовленого з метою незаконного переміщення товарів через митний кордон України, а також обладнаних та пристосованих з цією ціллю конструктивних ємностей чи предметів, які попередньо піддавалися розбиранню, монтажу. Можуть бути використані й інші способи, що утруднюють виявлення: приховування в природних заглибленнях людського тіла чи тварин, у волоссі. Саме таке примітивне приховування в одязі, продуктах харчування, білизні, взутті, багажі, купе вагонів, салонах автомобілів і автобусів є найбільш поширеним способом вчинення контрабанди фізичними особами.

На відміну від фізичного приховування, приховування за документами є більш інтелектуальним способом маскування контрабанди. Воно зазвичай використовується під час переміщення значних партій товарів юридичними особами та не передбачає приховування предметів контрабанди від очей посадової особи митного органу [3, с. 276].

Незважаючи на те, що частка митних злочинів у загальній структурі злочинності в Україні досить незначна, проте рівень їх соціальної та економічної небезпеки дуже високий. Це зумовлює необхідність боротьби з цими діяннями, враховуючи всі мотиви (чинники) вчинення, загрози, що виникають, та індикатори (критерії) митної злочинності.

У цьому контексті доцільно проаналізувати діяльність митних органів України щодо боротьби з контрабандою та порушеннями митного законодавства, адже згідно із доктринами міжнародної та національної безпеки контрабанда визнана як один із найбільш небезпечних видів злочинів на світовому рівні, котрий тісно взаємопов'язаний з іншими нелегальними операціями: організованою злочинністю, міжнародним тероризмом, незаконним переміщенням наркотичних речовин, торгівлею людьми, корупційною діяльністю. Так, за оцінками експертів, натепер значна частка експортно-імпорتنних операцій мають латентний характер, що становить високий ступінь загрози національній та економічній безпеці країни. Усе вищевикладене доводить важливість ролі митних органів у боротьбі з незаконним переміщенням товарів через кордон держави та необхідність перманентного зміцнення цієї функції.

Відповідно до офіційних даних Державної фіскальної служби (ДФС) України встановлено, що загальна кількість справ цього органу влади щодо порушень митного законодавства зростала впродовж 2016–2018 рр. Так, протягом 2018 р. митними органами було заведено 32 282 справи про митні правопорушення, тоді як загальна вартість предметів правопорушень становила понад 1 млрд 594 млн грн. Така дані є лише поверхневими і не дають змоги зробити обґрунтованого висновку про ефективність роботи митних органів у сфері боротьби з порушеннями митних правил. Варто зауважити, що у 2018 р. середня вартість предметів митних правопорушень у межах однієї справи дорівнювала лише 49,4 тис. грн, що очевидно засвідчує відсутність справ зі значними вартісними показниками, які зумовлюють вагомі економічні втрати для держави [4]. Отже, за таких обставин виникає загроза складання протоколів щодо порушень митних правил заради лише неоефективного нарощення показників правоохоронної діяльності митних органів. Ще однією несприятливою тенденцією у цій сфері є зменшення кількості справ з реально вилученими предметами правопорушень на фоні зростання сумарної кількості таких справ.

Варто зауважити, що частка кількості справ про митні правопорушення, в межах яких були реально вилучені товари, стрімко зменшується у періоді 2016–2018 рр. та досягає у 2018 р. половини значення відповідного показника 2016 р. [4]. Слід наголосити, що всі справи щодо порушень митного законодавства, за якими не було вилучено предмети, не мають судової перспективи, а тому не можуть свідчити про ефективність реалізації аналітично-пошукової функції митних органів.

Впродовж 2018 р. до судових органів митниці було передано 7 791 справу про порушення митного законодавства на суму 1 472,6 млн грн, з якої лише близько половини становить вартість реально вилучених предметів правопорушень. Необхідно зазначити, що у 1060 справах вартістю 821,6 млн грн не застосовано конфіскацію предметів правопорушень, що становить більше половини від вартості всіх предметів за справами, які були передані до судових органів. Тоді як 179 справ у розмірі 173,98 млн грн було припинено, що становить 11,8% від вартості всіх предметів за справами, які були передані на розгляд суду. При цьому конфіскацію було застосовано на суму 433,6 млн грн, що становить 29,4% від вартості всіх предметів за справами, які були передані до судових органів; накладено штрафів у розмірі 401,6 млн грн, що дорівнює 27,3% від вартості всіх предметів за справами, які були передані на розгляд суду; стягнуто штрафів 22,7 млн грн, тобто лише 5,6% від усієї встановленої суми штрафів [4].

Варто зауважити, що одним із ключових критеріїв оцінювання ефективності роботи митних органів щодо протидії порушенням митного законодавства є кінцевий результат заведеної справи, який має відображати позитивне судове рішення на користь держави. Таким чином, кількість формально порушених, проте безперспективних справ не є позитивною характеристикою боротьби митних органів із порушеннями митних правил. Крім того, вагомим критерієм діагностування ефективності правоохоронної діяльності митних органів є одержаний економічний ефект від боротьби з митними правопорушеннями. Проте на підставі результатів розгляду судами справ про порушення митного законодавства протягом 2018 р. до державного бюджету було перераховано стягнутих штрафів та валютних цінностей на суму 38,8 млн грн, що становить лише 2,6% від вартості всіх предметів за справами, які були передані на розгляд суду [4].

Усупереч загально визнаному в усьому світі положенню про пріоритет правоохоронного складника діяльності митних органів перед фіскальним, для вітчизняних митних органів першочерговим завданням залишається саме формування державного бюджету. Можливо, це тимчасові орієнтири, тому що розвинуті країни, наприклад Німеччина, Велика Британія, США, Японія та інші, спрямовують національні митні органи передусім на боротьбу з наркобізнесом, незаконними операціями зі зброєю та іншими злочинними проявами. Перший їхній обов'язок – правоохоронна робота. Українське законодавство також не залишає без уваги цей важливий напрям діяльності митних органів, але сучасна ситуація в країні фактично висуває на перший план економічну діяльність.

Велика кількість порушень митних правил свідчить про недостатній рівень забезпечення митної безпеки України. Тому комплексне розв'язання проблем забезпечення митної безпеки України можливе лише за умови вжиття на державному рівні заходів, спрямованих на підвищення ефективності здійснення державної митної справи, складниками яких є профілактична діяльність щодо недопущення контрабанди і порушень митних правил та ефективний митний контроль.

Водночас у країнах ЄС широко використовується практика проведення перевірок не тільки в момент перетину

митного кордону та митного оформлення, але й до та протягом визначеного часу після митного оформлення товарів та транспортних засобів. Наприклад, у Франції митний контроль стосовно суб'єктів зовнішньої торгівлі здійснюється за двома напрямками: формальний та фундаментальний контроль. У момент перетину митного кордону представниками митних органів Франції фундаментально перевіряється близько 5% імпорту та 1% експорту вантажів. Інші 95% підлягають контролю протягом 1–3 років після оформлення митних документів [5, с. 62–71].

Я.М. Кістанова дослідила, що інтенсифікація інтеграційних процесів у Європі має позитивні наслідки в усіх сферах життя суспільств держав-членів, водночас спричиняє і зростання кількості правопорушень у митній сфері та підвищення їх якісних характеристик, що майже нівелює самостійні зусилля держав щодо боротьби з ними та викликає необхідність тіснішого адміністративного співробітництва між відповідними компетентними органами держав-членів ЄС, спрямованого на боротьбу з митними правопорушеннями [6, с. 89].

На основі аналізу права ЄС і митної статистики науковці виокремили найчастіше скоювані митні правопорушення, на боротьбу з якими скеровують свої зусилля держави-члени ЄС і негативні наслідки скоєння яких істотно відчуває економіка ЄС. Адміністративно-правове співробітництво в цих сферах має пріоритетне для ЄС значення, особливо щодо узгодження методів відбору і збирання митної та поліцейської інформації. До них належать: ввезення фінансових ресурсів до ЄС; боротьба з незаконним обігом наркотиків; боротьба з піратством та іншими порушеннями прав інтелектуальної власності [5, с. 204].

Про спрямування спільних зусиль митних служб держав-членів Євросоюзу на організацію тісної співпраці для недопущення значних порушень митних правил, у тому числі на міжнародному рівні, зауважував З.О. Буричко. Він підкреслював, що кількість тих митних служб, зокрема за межами Євросоюзу, з якими укладаються угоди про співробітництво, постійно зростає. Таке співробітництво стало неминучим саме в напрямі боротьби з контрабандою наркотиків, зброї, сигарет, а також із махінаціями у зв'язку з наданням субсидій на експорт сільськогосподарських товарів з території євроринку [5, с. 115].

Цілком погоджуємося з думкою, що забезпечення державами ефективної боротьби з контрабандою та порушеннями митних правил безпосередньо залежить від сформованих національного й міжнародного рівнів організації та координації участі національних митних органів у взаємодії з питань щодо надання взаємної адміністративної допомоги, нормативних та інституційних засад (структурних елементів) такої діяльності [7, с. 28–29].

Національне митне, адміністративне та кримінальне процесуальне законодавство дає можливість здійснення міжнародного співробітництва різних державних і правоохоронних органів, у тому числі в питаннях протидії митним правопорушенням. При цьому не завжди суб'єктами такої взаємодії можуть бути вітчизняні митні органи.

Здебільшого надання взаємної допомоги стає єдиним можливим шляхом отримання інформації, необхідної для розслідування шахрайських дій. Інформаційний обмін, що здійснюється шляхом надсилання запитів митної адміністрації України до відповідної митної адміністрації іноземної держави або надання інформації, дослідники зараховують до найбільш поширеної форми взаємної адміністративної допомоги в практиці митних органів України [8, с. 92].

Його значення важко переоцінити, адже за такої діяльності може бути зібрана і передана інформація щодо: місця товарів, транспортних засобів, фізичної або юридичної

особи; а також місця, часу і причини контролю; маршруту і призначення; дані супроводжуваних осіб, підозрюваних або водіїв транспортних засобів; видів транспортних засобів; транзитних вантажів; обставин, за яких «розкрилися» товари, транспортні засоби, дії або особи. Отже, науковці роблять єдиний правильний висновок щодо особливостей поводження з такою інформацією: якщо вона була зібрана в ході таємного розслідування, мають бути вжиті заходи, щоб таємність не зазнала небезпеки [9]. Питання поводження з такою інформацією потребують конфіденційності, а процедура отримання (за умови, що така діяльність має залишитись поза сприйняттям підозрюваних осіб) – застосування оперативно-розшукових заходів або негласних слідчих дій. Проблема надання вітчизняним митним органам права на здійснення оперативно-розшукових заходів уже 25 років є предметом наукових дискусій. Д.В. Приймаченко ще 15 років тому зазначав, що основним недоліком правового статусу митних органів України є невідповідність їхньої діяльності міжнародним стандартам, тому що митні органи України не мають права на здійснення оперативно-розшукової діяльності, яка є характерною функцією відповідних служб іноземних країн [10, с. 15].

Реформування системи державних органів України, що безпосередньо реалізують митну політику, та активні зміни норм матеріального і процесуального права у сфері протидії кримінальним правопорушенням суттєво реформували правові засади роботи вітчизняних митниць у напрямі реалізації захисної функції.

Проте втрата вітчизняними митницями статусу суб'єкта кримінального судочинства (як органу дізнання) жодним чином не знизилася їхньої активності у сфері протидії злочинності: митниці системно проводять правоохоронну діяльність, залишаючись учасником кримінального провадження як заявник. Завдяки змінам законодавства, що відбулись у 2013 р., відколи до числа суб'єктів виконання доручень слідчого на проведення негласних слідчих дій (ст. 41 і ч. 6 ст. 246 КПК) було включено оперативні підрозділи органів, що здійснюють контроль за додержанням податкового і митного законодавства, практичні спеціалісти та науковці вкотре повернулись до дискусії про необхідність здійснення митними органами оперативно-розшукових заходів [1].

Як показують проведені дослідження контрабанди, її схеми є доволі гнучкими, правопорушники постійно коригують механізми і тактику протиправної діяльності відповідно до зміни правил оформлення ввезення на територію України і вивезення з неї товарів; контрабандисти розробляють нові заходи протидії правоохоронним органам у виявленні та документуванні контрабанди. Серед основних чинників, які зумовлюють існування контрабандної діяльності, В.О. Хома виділяє:

- 1) низький рівень забезпеченості населення, високий рівень безробіття в країні та прикордонних регіонах, де контрабанда для значної частини мешканців перетворилася на основне джерело доходів;
- 2) недосконалість митного та податкового законодавства; висока прибутковість цього виду злочинного бізнесу;
- 3) «прозорість» державного кордону з країнами СНД; не досить ефективний рівень митного та прикордонного контролю;
- 4) недосконалість державної системи контролю за походженням і реалізацією продукції та сплатою податків [11, с. 134].

На думку В.І. Волошина, є цілком логічним те, що діяльність криміногенних структур у сфері контрабандних потоків головним чином сконцентрована в межах прикордонних територій. На них розміщені пункти пропуску через державний кордон України, митні пости, а також знаходять

«незахищені» ділянки кордону, на яких можлива організація нелегального переміщення контрабандної продукції. Такі обставини ускладнюють процеси реалізації прикладних засад державної та регіональної економічної політики соціально-економічного розвитку прикордонних територій. З огляду на це, як зауважує згаданий вчений, нині, як ніколи, актуалізується проблема розробки ефективних заходів з протидії контрабанді на прикордонних територіях України, що спрямовані на захист її національних інтересів і підвищення рівня економічної безпеки [12, с. 56–57].

На відміну від європейських країн, норми безпеки в Україні, які мають міститися в державних стандартах, залишаються незмінними вже тривалий час. Тому для підвищення ефективності діяльності державного контролю необхідно запровадити принципово нові вимоги та стандарти якості продукції з метою припинення ввозу на територію України товарів сумнівної якості або таких, які заборонені за їхнім хімічним складом до споживання в інших країнах світу.

Таким чином, ефективне запобігання контрабанді можливе лише на основі системного підходу. Це означає, що в систему заходів запобігання має входити комплекс заходів економічного, політичного, організаційного та правового характеру, які необхідно гармонійно поєднувати. І хоча більшість криміналістів схиляється до кримінально-правових засобів запобігання контрабанді, ми вважаємо таку думку хибною.

Ми поділяємо позицію В.К. Гришука про те, що такі засоби слід використовувати, але за умови, коли всі інші засоби використані і виявилися неефективними або коли соціальна проблема не може бути вирішена інакше, як лише шляхом встановлення кримінально-правової заборони [13, с. 15].

Доречно було б використати не тільки індивідуально-профілактичні заходи запобігання контрабанди, а і загальносоціальні та спеціально-кримінологічні заходи, які фактично спрямовані на економічний і соціальний розвиток суспільства, підвищення культурно-освітнього та морального рівня громадян держави, підвищення ролі правоохоронних та митних органів, мета яких – не тільки проводити запобіжні заходи запобігання, а й сприяти передусім вирішенню загальносоціальних завдань: стабілізації економіки та поліпшенню економічного добробуту населення, вдосконаленню соціальної сфери, покращенню морально-психологічної атмосфери в суспільстві.

Також нині відбувається стрімка інтеграція України у світову економічну систему. Збільшується роль міжнародних поштових відправлень (далі – МПВ), це призводить до необхідності вдосконалення митного контролю. Починаючи з 2010–2011 років, за даними «Укрпошти», відбувається різке збільшення кількості пересилання МПВ, це пов'язано з активним розвитком інтернет-торгівлі.

Отже, постає досить важливе питання вдосконалення здійснюваного контролю в міжнародних поштових відправленнях, зокрема виявлення контрабанди наркотичних засобів стосовно товарів, що пересилаються на адресу фізичних осіб для особистого користування на території України.

«Укрпошта» натеper фактично є єдиним оператором, що забезпечує доставку пакетів, бандеролей та посилок як з-за кордону, так і всередині країни, і, незважаючи на прискорену модернізацію, її інфраструктура в період пікових навантажень не завжди справляється з напливом поштових відправлень [14, с. 43].

Митні органи під час обробки МПВ здійснюють митні операції в місцях міжнародного обміну (далі – ММПО) і виконують такі функції, як: контроль вмісту МПВ на предмет законності ввезення такої категорії товарів на митну

територію, контроль правильності супровідних документів і вмісту МПА на предмет справляння митних зборів, податків; стягування митних зборів.

Натеper вигідно купувати товари в іноземних інтернет-магазинах через великий асортимент, прийнятні ціни. У міжнародних поштових відправленнях часто пересилаються незаконним способом наркотичні засоби.

Товари для особистого користування, придбані в іноземних інтернет-магазинах, переміщуються через митний кордон за допомогою міжнародних поштових відправлень (державна поштова служба і EMS), а також за допомогою експрес-доставки (DHL, FedEx, DPD).

Необхідно відзначити, що для держави з усіх численних невирішених питань правового регулювання електронної комерції на перший план виходить саме проблема оподаткування, оскільки в світлі бурхливого зростання такого виду економічної діяльності, відсутність ефективного правового регулювання призводить до таких негативних наслідків, як ухилення від сплати податків. Це веде до зниження доходів бюджету і, як наслідок, несприятливо позначається на виконанні державою своїх функцій із задоволення колективних потреб суспільства.

У зв'язку з цим необхідно визначити способи регулювання інтернет-торгівлі за допомогою митних зборів і податків, а також виявити протиріччя між бажаним і наявним рівнем розвитку такого сегмента.

Також необхідно налагодити активну міжвідомчу взаємодію між митною та податковою службами з метою припинити реалізацію товарів у комерційних цілях, замовлених фізичними особами для особистого користування, створити нормативно-правовий документ, який регламентуватиме певні критерії віднесення товарів до товарів для особистого користування з чітким зазначенням гранично допустимої кількості повністю ідентичних товарів в одній посилці по всіх групах товарів.

Оскільки основний спосіб виявлення порушень митного законодавства – рентгенівський, необхідно підвищити ефективність навчання посадових осіб митних органів технічних засобів митного контролю та рентгенівських зокрема.

Міжнародний практичний досвід митного контролю МПВ передбачає активний розвиток застосування спеціальних технічних засобів, таких як рентгенівська техніка, технічні засоби митного контролю для виявлення і пошуку наркотичних і вибухових речовин, стійки радіаційного контролю для контролю міжнародних поштових відправлень.

Аналізуючи деякі аспекти порушення національного законодавства з використанням МПВ, варто відзначити, що використання МПВ як об'єкта здійснення митних правопорушень постійно зростає.

По-перше, складність досліджуваного предмета полягає в тому, що порядок переміщення товарів у МПВ регулюється не тільки митним законодавством, а й актами Всесвітньої поштової організації, а також іншими міжнародними і національними законодавчими актами.

По-друге, переміщення товарів у МПВ має кілька важливих умов: можливість видачі поштового відправлення тільки з дозволу митного органу; обов'язковість дотримання заборон і обмежень; звільнення або обчислення та сплата митних зборів і податків; порядок митного оформлення товарів, що переміщуються в міжнародному поштовому відправленні, залежить від характеру відправлення – для особистого користування або комерційних потреб, для фізичної або юридичної особи.

По-третє, щоб домогтися позитивних результатів і гармонізувати митний контроль, необхідно звернути особливу увагу на питання належності товарів, що переміщуються в МПВ, до товарів для особистого користування.

Висновки. Для вирішення всіх наявних на тепер проблем, пов'язаних з удосконаленням діяльності митних органів у сфері боротьби з контрабандою, потрібен комплексний підхід. Удосконалення діяльності митних органів у галузі проведення митного контролю задля боротьби з контрабандою можливе з урахуванням розвитку подальшого міжнародного співробітництва, розвитку інформаційних технологій та активної міжвідомчої взаємодії із суміжними правоохоронними службами.

Багатогранним є питання вдосконалення митного контролю товарів, що переміщуються в МПВ в умовах розвитку електронної торгівлі, що прискорено набирає обертів. У зв'язку з цим на тепер необхідно почати робити спроби вивести митний контроль МПВ на більш високий рівень розвитку.

Список використаної літератури:

1. Кримінальний кодекс України : Закон України від 05 квітня 2001 р. № 2341-111. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2341-14> (дата звернення: 16.07.2019).
2. Митний кодекс України : Закон України від 13 квітня. 2012 р. № 4495-VI. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/4495-17> (дата звернення: 16.07.2019).
3. Науменко В.П. Митне регулювання зовнішньоекономічної діяльності в Україні. Київ : Знання, 2-ге вид., переробл. і доповн. 2006. 394 с.
4. Офіційний сайт Державної фіскальної служби. URL: <http://sfs.gov.ua> (дата звернення: 14.07.2019)
5. Митне законодавство зарубіжних країн / за ред. З.О. Буричка. Тернопіль : Астон, 2002. 616 с.
6. Кістанова Я.М. Адміністративно-правове співробітництво в сфері боротьби з митними правопорушеннями в ЄС : дис. ... канд. юрид. наук. Київ, 2015. 228 с.
7. Кривонос М.А. Організація взаємодії митних органів щодо надання взаємної допомоги з питань порушень митного законодавства. *Вісник Академії митної служби України. Серія «Право»*. 2012. № 1. С. 25–29.
8. Переполькін С.М. Національно-правова регламентація взаємної адміністративної допомоги з митних питань.

Вісник Академії митної служби України. Серія «Право». 2011. № 1. С. 91–96.

9. Кришталь Д.О. Основи адміністративно-правового регулювання інформаційної безпеки України в контексті боротьби з організованою злочинністю. *Боротьба з організованою злочинністю і корупцією (теорія і практика)*. 2008. № 19. С. 264–272.

10. Приймаченко Д.В. Правоохоронна діяльність митних органів України: ознаки та поняття. *Митна справа*. 2004. № 6. С. 14–18.

11. Хома В.О. Сучасне розуміння контрабанди на етапі її декриміналізації. *Митна безпека*. 2013. № 2. С. 133–137.

12. Волошин В.И. Борьба с контрабандой на пограничных территориях как инструмент укрепления экономической безопасности государства. *Соціально-економічні проблеми сучасного періоду України : зб. наук, праць*. 2014. Вип. 4(108). С. 56–59.

13. Про Регіональну програму боротьби з контрабандою, організованою злочинністю та корупцією на 2018–2023 роки: Рішення Закарпатської обласної ради від 12 жовтня 2018 р. № 825. URL: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link/ZA130152.html (дата звернення: 15.07.2019).

14. Гордєєв Р.Н. Проблеми кваліфікації пересилання наркотичних засобів, що здійснюється міжнародними поштовими відправленнями. *ППД*. 2015. № 1. С. 41–48.

ІНФОРМАЦІЯ ПРО АВТОРА

Демчук Марта Володимирівна – здобувач вищої освіти другого (магістерського) рівня кафедри кримінального права та кримінології Навчально-наукового інституту права Університету Державної фіскальної служби України

INFORMATION ABOUT THE AUTHOR

Demchuk Marta Volodymyrivna – Applicant of Higher Education of the Second (Master's) Level of the Department of Criminal Law and Criminology of the Educational and Research Institute of Law of the University of the State Fiscal Service of Ukraine

martademchuk@ukr.net